

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18121/2023
27.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александра Тошовић, адвокат из ..., против туженог „Florin Adrian Chiritescu pr stomatološka ordinacija ab centar Zajecar“, Зајечар, чији је пуномоћник Бранислав Ђурић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 244/2023 од 08.02.2023. године, у седници одржаној 27.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 244/2023 од 08.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 244/2023 од 08.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П 390/22 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, тужени је обавезан да тужилци на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: на име претрпљених физичких болова 120.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због умањења опште животне активности 90.000,00 динара и на име претрпљеног страха 80.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 06.10.2022. године до исплате, док је одбијен тужбени захтев за исплату од још 30.000,00 динара до тражених 150.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова, као и захтев за исплату од још 30.000,00 динара до тражених 120.000,00 динара на име претрпљених душевних болова због умањења опште животне активности, све са законском затезном каматом од 06.10.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилке којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име накнаде материјалне штете исплати 19.301,38 динара са законском затезном каматом од 02.11.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужилци накнади парничне трошкове од 315.607,82 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 244/2023 од 08.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка садржаном у ставу трећем изреке, тако што је тужени обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 274.608,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужиља је поднела одговор на ревизију, предлажући да се ревизија одбаци као недозвољена или одбије као неоснована.

По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене члана 197. ст. 4. и 5. Закона о здравственој заштити који дефинише стручну грешку и начин на који се иста утврђује, члана 31. Закона о правима пацијента и члана 200. Закона о облигационим односима (који се односи на право на правичну новчану накнаду за различите видове нематеријалне штете и начин одређивања те накнаде), већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем које је изражено кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 15.03.2019. године, ради накнаде нематеријалне штете, а поднеском од 26.12.2019. године и на рочишту одржаном 16.03.2021 тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 290.000,00 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног

дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић